

Liv-slagen

Kære medlemmer og støttemedlemmer af Frederiksborg Valgmenighed.

Foråret er endelig på vej. Vi har holdt vores første gudstjeneste sammen, midfaste søndag, og jeg glæder mig allerede til den næste, som bliver den 3. april. Men inden da har vi påske - den vigtigste og højtideligste tid på året - med nedenstående vil jeg derfor ønske jer alle en glædelig påske og på snarligt gensyn.

Med venlig hilsen Therese Solten

Sproget afslører de forunderligste ting. Men kun Gud skaber en ny virkelighed - og med den opstår et helt nyt sprog. Tag nu ordet rædselsvækkende, eller rædselsslagen. Det var det, kvinderne blev den tidlige søndag morgen, da de kom til Jesu grav og fandt den tom. De skyndte sig bort med frygt, som der står hos Matthæus, men også med stor glæde.

Kvinderne kom med langfredags sorg i sindet og forventede at genfinde et tilsvarende mørke i graven, at blive konfronteret med de ubærlige realiteter. Sådant som enhver af os gør, når vi står ved den grav, vi har lagt en af vore kære i. For det er jo den virkelighed, vi kender. Og noget, vi stensikkert ved: At døden er livets grundmotiv - sådan som Lisbeth Smedegård Andersen kalder det i det i sin påske-sonetkrans:

Nu lægger vinden sig i verdens haver

I ly af natten handles der med liv

og angst gør mennesker til ufri slaver.

De kalder døden livets grundmotiv.

Sonetkransen består af 14 digte, der følger Jesu vej til korset og ender i et femtende digt med overskriften den tomme grav - netop dér, hvor vi udfordres på det eneste sikre vi ved om livet: at vi skal dø; miste livet og miste hinanden og tabes for hinanden og fortabes derved. Det er rædselsvækkende viden. Til vore kæres grave kommer vi, ligesom kvinderne og prøver at forstå. For selvom vi ved det, forstår vi det ikke; Hvordan kan han eller hun, der lige var her, nu bare være væk.

Men påskemorgen er det, der møder os, ikke det, vi ved - *ikke* døden som livets grundmotiv, men noget helt, helt andet. For det forunderlige ved påskeevangeliet er, at det ikke er døden, men *livet*, som skræmmer livet af kvinderne. De er ikke kun rædselsslagne, men *liv-slagne*. For hvis det er sandt, at Jesus lever, hvad betyder det så for dem - for os? Så må vi jo give slip på det eneste, vi med sikkerhed ved. På vores erfaring af, at tiden og rummet, ja døden sætter grænsen for vores liv. Og i stedet se et liv i øjnene, der er uden de grænser, vi ellers er defineret af.

Dét er provokerende, angstprovokerende. Det helt ukendte vækker angst. Angsten for, om grænserne mellem liv og død ophævet? Kan man nu ikke engang stole på døden, som det eneste sikre?

Troen vækkes af denne angst. Er påsken rædselsvækkende? Nej, kvinderne gik bort fra graven med frygt OG med stor glæde - for påskens budskab bringer os en ny virkelighed:

Graven er ryddet, stenen er væltet fra.. Den viden, vi havde om livet, det eneste vi kunne være sikre på, nemlig at døden er livets grundmotiv, vakler.

I den tomme grav lyder alene englens ord: "Han er opstået, han er ikke her". Han er gået i forvejen for jer til Galilæa". Og dermed er vi, med kvinderne, vist ud af graven, ud i livet igen. Vi skal nemlig ikke stå stille på nogen grav, end ikke på Herrens, sådan som Grundvig har sagt. Den tomme grav er stadfæstelsen af kærligheden som den magt, der - selv når vi står ved endepunktet, det tilsyneladende sidste - går et skridt videre. Den tomme grav er bevidnelsen af, at kærligheden, hjertegløden vitterlig var stærkere end døden.

Det budskab er ikke rædselsvækkende, men *livs-vækkende*.

Påskemorgen slår ikke bare en streg over langfredag. Det kan den ikke. Langfredag er ikke noget, der kan eller skal glemmes, Vi kommer stadig til at stå ved vore kæres grav. Men påsken fortæller os om, at der er en begyndelse i det ukendte, i det, vi ved, men ikke forstår: I graven, i sorgen, i de lag af vores sind, som vi ikke altid har adgang til.

Budskabet om opstandelsen er vores langfredags pant på påskemorgenrøden. Løftet om det evige liv er Guds kærlige ja til menneskelivet i al dets elendighed og mangfoldighed, både det menneskeliv vi tager afsked med ved vore kæres grave, og vort eget menneskeliv;

Menneskelivet af Kristus genvundet til os og nyskabt i hvert øjeblik.

Iben Krogdals digt om, hvordan opstandelse er, at Kristus står usynligt ved siden af det sørgende menneske, der sidder bøjet over sin elskedes grav for at lægge påskeliljeløg i den kolde jord. Om, at opstandelse er, at Gud bærer den, der bærer andre og den, der ikke mere kan bære sig selv oppe. Opstandelse er derfor også den første morgen efter dødsfaldet, hvor vi vågner og det første vi tænker ikke er, hvordan skal det dog gå, hvor det første, der rammer os, ikke er modløsheden, men et omend nok så lille initiativ, den første spæde ansats til at gå resten af livet i møde, uden den elskede. Opstandelse for os er, at vores stensikre viden om døden som livets grundmotiv, er udfordret et nyt, levende håb. Troen på, at vi nu, hvert øjeblik i livet og i døden får noget nyt. Stenen er væltet fra gravens indgang, og dermed er vores stensikre viden blevet brudt. På opstandelsens budskab kan vi rejse os nyskabt og leve på jorden, mens dagene går (DDS 28). Det er påskens livs-vækkende budskab: Døden er ikke længere livets grundmotiv. Det er livet. Og dermed kan vi binde det sidste og femtende vers til sonetkransen:

Og dybt i slægtens sind som drømmespor

er Jesu liv den sandhed der bevæger.

Han kom som spiren af den tørre jord

som ilden i det mørke tornekrat.

Og påskeblomsten med sit gule bæger

står fuld af lys i denne forårsnat.